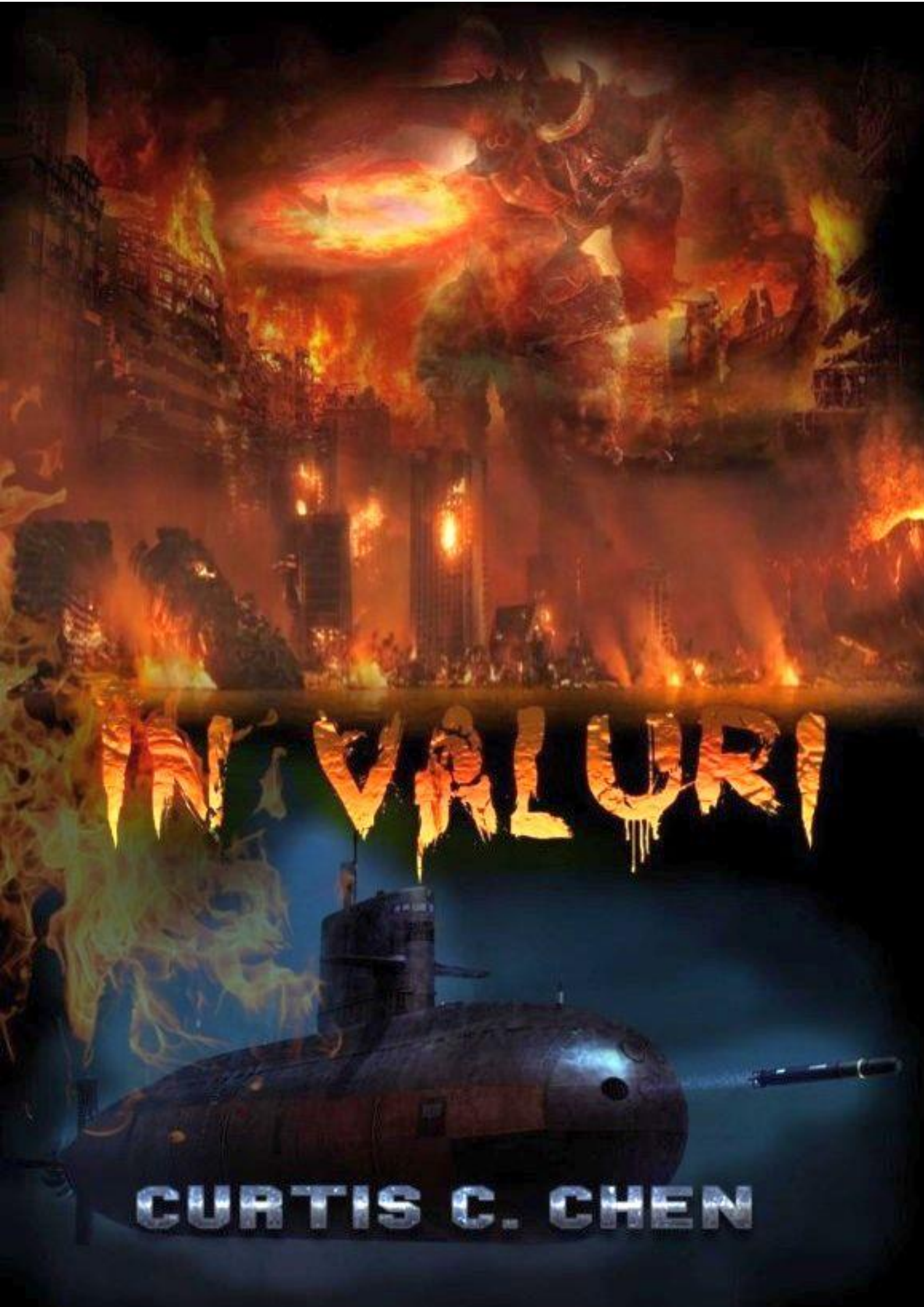
IN VALURI
CURTIS C. CHEN

Curtis C. Chen

În valuri

versiunea în limba română

UNCRIS

— Ai verificat acele unghiuri, marinar? s-a răstit *Chief of the Boat*[1]. Liniile astea sunt deviate cu o juma' de grad şi vizitatorul nostru nu se materializează!

— Măsor din nou acum, *Master Chief*!

COB exagerase, dar încă de la începuturile carierei mele navale am învăţat să nu contrazic un superior.

Mi-am plasat raportorul pe panoul de jos pe care-l fixasem pe punte şi am reverificat unghiurile pentagramei trasate cu creta, apoi am revăzut şi fiecare liniuţă a tuturor runelor din jurul cercului. După care am urcat pe scară şi am verificat potrivirea dintre cea de jos şi cea de pe tavan. Satisfăcut că ambele panouri se vor activa simultan, am raportat situaţia.

— Foarte bine, a mormăit COB. Rosebud!

Numele adevărat al marinarului era Roesler, dar după filmul lui Orson Wells, toată lumea îl tachina spunându-i '*Rosebud*'. A sărit înainte, cu carnetul în mână, încât abia am avut timp să mă feresc din calea lui. Spaţiile alocate lui COB nu erau foarte spaţioase. N-ar fi fost nevoie ca Roesler şi cu mine să fim prezenţi aici, dar se pare că suntem singurii doi marinari de pe *Bowfin* specializaţi în magie şi *Master Chief* voia să ne verificăm unul pe altul.

— Ai inscripţionat incantaţiile acolo? l-a întrebat Roesler pe COB.

— *Aye*, *Master Chief*! a răspuns acesta cu o voce subţirică.

Şi mai zic ceilalţi că eu am voce de fetiţă...

— S-a corectat poziţia şi profunzimea?

— *Aye*, *Master Chief*! Am aici calculele...

— Nu pot să citesc mâzgăliturile tale.

COB a dat carnetul deoparte şi şi-a verificat ceasul.

— *Rendez-vous* peste 20 secunde. Asigură-te că totul este corect.

Roesler părea gata să plângă.

— P-P-Poate doriţi să executaţi dvs manevra, *Master Chief*?

— Arăt eu ca un curist de magician? a urlat COB în faţa lui Roesler.

Nasurile lor se aflau la doar câţiva milimetri unul de altul.

— Începe imediat încântarea descântecului ăla afurisit ca să-l putem primi pe blestematul de vizitator!

— *Aye*, *Master Chief*! şi-a băgat Roesler faţa în carnet.

Eu mi-am pregătit pumnul, gata să-l pocnesc în rinichi dacă aş fi auzit şi cea mai mică greşeală de pronunţie. N-aş fi vrut să mă aflu într-o rază de 100 m depărtare de *Bowfin* dacă ceva nu mergea bine la terminalul de primire al teleportului.

— Cinci secunde, marinar! a strigat COB.

---

[1] Chief of the Boat – subofiţerul cu cel mai mare grad de la bordul submarinelor US Navy care activează ca ajutor direct al comandantului şi al secundului navei.

— *Aye*, *Master Chief*! şi Roesler a început să scoată sunete nenaturale: *Hagitaa*, *moro-venschaa*, *inlum'taa*...

Ambele pentagrame au început să pulseze în albastru şi alb. Roesler a sfârşit incantaţia, doar pe ultima silabă punând un ton plat, şi o coloană de lumină a strălucit în spaţiul dintre cele două cercuri. După o clipă, lumina a scăzut şi un ofiţer stătea în pentagramă, cu o servietă mare în mână. Şi purta... fustă?

— Cer permisiunea să vin la bord, *Master Chief*, spuse femeia.

Părea să fie cam de vârsta mamei mele. Dar spre deosebire de ea, purta însemnele de *lieutenant* şi cel mai perfect machiaj pe care l-am văzut vreodată. Dar expresia feţei sale cât şi faptul că tocmai se teleportase aproape 7.000 mile până la bordul unui mare submarin de atac aflat în Pacificul de Sud, mă făcea să cred că nu a venit doar ca să distreze pe careva. Pe plăcuţa de identificare era trecut MARKEY.

— Permisiunea acordată, doamnă, a spus COB fără să scape nici o silabă.

Sigur nu ajungeai *Master Chief* dacă obişnuiai să te bâlbâi când te surprindea ceva neaşteptat.

— Scuze pentru faptul că nu a fost aici căpitanul ca să vă întâmpine personal. Ne jucăm de-a v-aţi-ascunselea cu japonezii.

Ca o confirmare, întreaga navă a gemut şi s-a înclinat spre tribord. M-a impresionat modul cum a reuşit *lieutenant* să-şi menţină echilibrul pe tocurile alea.

COB ne-a dat deoparte pe mine şi Roesler.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, doamnă?

Markey a arătat spre pentagrame.

— Nu le ştergi?

— Aceşti doi marinari...

— Asigură aceste suprafeţe, *Master Chief*, s-a răstit Markey.

Apoi s-a uitat direct la mine.

— Tu! Cum te numeşti?

Am clipit, surprins că mi se adresează direct.

— Ăă... Hatcher, doamnă.

— Marinarul Hatcher mă poate conduce la căpitan.

# # #

— Un *kraken*? Căpitanul Channing s-a uitat incredul la *Lieutenant* Markey. Asta e o glumă?

Toţi ceilalţi aflaţi pe Puntea de Comandă, cu mine în frunte, făceam tot posibilul să ascultăm fără a părea că tragem cu urechea. Markey a scos un plic oficial de la COMSUBPAC, iar căpitanul şi XO au confruntat codurile de pe sigilii cu cele de pe amuletele lor de autorizare înainte de a desigila noile ordine pentru *Bowfin*.

— Nu e o glumă, Căpitane, a spus Markey.

— Noi suntem în război, iar nişte capete pătrate din OP-20-G[2] vor ca noi să mergem la vânătoare după un monstru marin?

Căpitanul a întors hârtia pe spate ca şi cum căuta alte explicaţii.

— Ce vă face să credeţi că această creatură chiar există?

— Japonezii flecăresc mult, spuse Markey. Ei nu ştiu că le-am spart codurile, şi vorbesc prin radio despre tot felul de lucruri. În ultimul timp, şi-au îndepărtat navele de coastele vestice ale insulelor Kyushu, pentru a evita să deranjeze ceva pe care ei îl numesc *nemuru kaiju* – bestia adormită. Desigur, aţi observat schimbarea rutelor dvs de patrulare.

— Mda, le-am observat. Dar poate că ei ştiu că le-am spart codurile, iar asta e doar o capcană. Am provocat multe pagube flotei lor comerciale. Probabil că încearcă metode noi pentru a distruge cât mai multe dintre submarinele noastre.

— N-am venit aici la o conferinţă, Căpitane, a spus sec Markey. Aţi primit nişte ordine.

— Am o întrebare, a intervenit XO.

— Da? l-a privit Markey.

— Să presupunem că acest *kraken* este real, şi este atât de puternic pe cât spuneţi. Cum se face că japonezii nu l-au trezit până acum ca să-l asmută asupra noastră?

— Japonezii trăiesc pe un arhipelag de mici insule înconjurate de întregul Ocean Pacific. Cea mai mare parte a mitologiei sale se referă la cât de periculoase sunt oceanul şi creaturile ce trăiesc în el. Ei trăiesc zilnic cu acest pericol. Japonezii nu vor risca să trezească monştrii de sub patul lor. Dar noi o vom face.

— OK, spuse căpitanul. Dacă japonezii vor fi ocupaţi să lupte cu acest *kraken*, atunci nu se vor mai război cu noi. Bun plan. Dar, mai întâi va trebui să găsim blestemăţia aceia.

Markey zâmbi.

— De aceea mă aflu eu aici, Căpitane.

# # #

Lieutenant Markey a insistat să folosească buda imediat după ce a plecat de pe Puntea de Comandă. Nu am înţeles de ce avea nevoie să urineze, când abia părăsise confortul Sediului Navy din Washington. Aici nu exista intimitate la toaletă, deci m-am aşezat în faţa lui Markey, cu spatele, în timp ce ea stătea pe vine. Trupul meu bloca şi sunetul vocii sale atunci când a vorbit.

— De când foloseşti deghizarea asta, *domnişoară* Hatcher?

---

[2] OP-20-G sau "Office of Chief Of Naval Operations (OPNAV), 20th Division of the Office of Naval Communications, G Section / Communications Security" – a fost grupul de Informaţii şi Criptanaliză al US Navy în WW II.

Stomacul mi-a ajuns în gât, iar inima şi-a triplat ritmul. Mă bucuram că nu putea să-mi vadă faţa.

— Îmi pare rău, doamnă. Nu cred că am înţeles ce vreţi să spuneţi.

— Te rog. Recunosc întotdeauna o deghizare. Pot să-ţi dau un sfat?

Frica mea a devenit supărare.

— Cum aş putea să vă împiedic, doamnă?

— Ai nevoie de un miros de acoperire mai bun. Cred că acel bandaj fals de pe mână are rolul de a explica mirosul de sânge, aşa e? Dar şmecheria nu poate fi folosită în fiecare lună. Şi nici nu vrei să capeţi reputaţia de neîndemânatic.

Aveam mâinile la spate, în poziţie de repaus, iar palma stângă bandajată îmi tremura.

— Aveţi vreo sugestie, doamnă? Alta decât utilizarea unei colonii ieftine?

— Da, se ridică Markey şi trase apa. Dar ar trebui să vorbim în particular.

# # #

COB nu era mulţumit că trebuie să cedeze cabina vizitatoarei noastre, dar căpitanul a refuzat să aibă la bord o femeie ce împarte spaţiul cu cuşetele pentru dormit împreună cu o gaşcă de marinari. M-am întrebat ce ar face dacă ar afla adevărul despre mine.

Markey ne-a întrerupt, pe COB şi pe mine, când tocmai ne pregăteam să ducem lucrurile personale ale acestuia la o cuşetă temporară.

— Scuză-mă, *Master Chief*. Aş vrea să vorbesc cu marinarul Hatcher între patru ochi.

Am clipit. COB s-a uitat cu ochii holbaţi de la Markey la mine şi înapoi la ea. Ştiam că m-am asigurat de o repriză de urlete pentru mai târziu.

— Desigur, doamnă.

Apoi se răsti la mine.

— Ştii unde mă poţi găsi, marinar.

— *Aye*, COB.

A trântit uşa în spatele său.

M-am întors către Markey, care se aşezase pe patul lui COB. Şi-a scos pantofii şi-şi masa tălpile.

— Cu tot respectul, doamnă. Încerc să nu atrag atenţia asupra mea...

— Linişteşte-te. Sunt doar o cucoană de la Washington. Nu vor suspecta nimic. Deocamdată.

A scos din păru-i ondulat o agrafă ce părea a fi făcută din cupru pe care a răsucit-o până ce a adus-o la o formă imposibilă, după care chiar şi eu am putut vedea fluxul de energie ce emana din ea.

— Tu foloseşti doar un deghizament vizual. Asta te va ajuta să-ţi maschezi şi mirosurile. Doar să o menţii tot timpul în contact direct cu pielea.

Mi-a întins obiectul pe care l-am luat cu mâna tremurândă. Dacă *lieutenant* Markey putea transforma o agrafă într-un talisman activ, iar Navy a trimis-o, singură, să localizeze un *kraken*, înseamnă că putea fi o prietenă al dracului de puternică.

Pe de altă parte m-a speriat teribil. Oamenii prea competenţi mă nelinişteau întotdeauna.

— Vă mulţumesc, doamnă. Asta e... vreau să spun, nu ştiu cum mă pot revanşa faţă de dvs.

Ceea ce voia să însemne: nu ştiu de ce mă ajutaţi.

— Păi... mai întâi, fă-mi rost de nişte pantaloni şi nişte ghete. N-am de gând ca în următoarele două săptămâni să-mi tot expun picioarele pe aici.

— Da, doamnă.

Am pus agrafa sub bandajul înfăşurat pe mâna stângă.

— Pot să plec?

Markey m-a privit cu ochii săi negri, misterioşi.

— Spune-mi cu ai ajuns aici.

— În Navy?

Asta era clar: voiam să ucid japonezi. M-am gândit cum pot să i-o spun într-o formă mai elegantă.

— Pe *Bowfin*, a precizat ea.

M-am încruntat.

— Nu prea am avut cum să-mi aleg postul.

Markey a dat din cap.

— De ce te-ai deghizat în bărbat?

Trebuia să mă aştept la această întrebare.

— Ştiam că *Unchiul Sam* nu va permite unei fete să participe la o luptă reală. Iar asta e o porcărie. Iertaţi-mi limbajul.

— De ce vrei să lupţi?

— Glumiţi, nu-i aşa? am căscat gura la ea. Ei ne-au atacat! Au străpuns apărarea Pacificului şi au atacat Pearl Harbor. M-am născut la Honolulu. Când am văzut fotografiile – tot fumul acela negru ce acoperea cerul – i-am urât. Am vrut răzbunare, nu mă tem să o spun.

Simţeam cum îmi tremură mâinile şi le-am încrucişat la piept ca să nu se vadă.

— Ca să nu-i mai amintesc şi pe amicii lor nazişti care ucid şi subjugă pe toţi în marşul lor prin Europa. Dacă nu oprim Axa, doamnă, vor cuceri lumea, iar eu nu vreau să trăiesc într-o astfel de lume.

Markey a dat din cap şi păru mai liniştită.

— Îmi pare rău că te interoghez aşa, Hatcher, dar niciodată nu prea am avut încredere în oamenii care se deghizează.

— Mda... păi... nu toţi putem arăta ca stelele de cinema.

— Să nu crezi nici o clipă ca faptul acesta îmi uşurează viaţa, a izbucnit ea. Şi aş vrea să mi te adresezi cu *Lieutenant* sau *doamnă*, marinar Hatchet. Aceasta nu este doar un costum pe care-l port, şi-a arătat Markey uniforma. Mi-am meritat gradul. A trebuit să lupt pentru această slujbă şi mă lupt în fiecare zi ca să o păstrez. Da, sunt nişte avantaje dacă bărbaţii te consideră frumoasă, dar această apreciere te şi limitează. Ei consideră că tot ce ai sunt faţa drăguţă şi corpul bine făcut. Le pasă doar de ceea ce pot vedea. Dar nu trebuie să-ţi demonstrez eu ţie cât de înşelătoare sunt aparenţele.

— Nu, doamnă.

Markey oftă.

— Ceea ce faci tu, Hatcher, e o dovadă de mare curaj. Dar când acest război se va sfârşi, tu va trebui să te întorci acasă – şi să fii iar femeie. Te-ai gândit la cum ai să procedezi ca să te descurci cu situaţia asta?

— Păi... doamnă, pentru că majoritatea timpului petrecut în Navy l-am petrecut curăţind un lucru sau altul, voi fi foarte calificată ca gospodină casnică.

Vorbele mele au sunat mai amar decât intenţionasem.

— Ai talent, Hatcher. Mai mult decât atât, în mod evident ai voinţă. Acestea două sunt o combinaţie puternică.

Conversaţia devenise forte inconfortabilă.

— Cu tot respectul, doamnă, de ce naiba vă pasă? Nici măcar nu mă cunoaşteţi.

Markey s-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— Nu voi fi mereu o femeie frumoasă. Voi îmbătrâni, iar bărbaţii nu mă vor mai dori. Dar asta?

A ridicat o mână şi a pocnit din degete creând o flacără săltăreaţă prin aer.

— Acest talent îl voi avea până în ziua când voi muri. Şi ştiind acest lucru, avându-l, dar să nu-l folosesc pentru ceva bun – ar fi o risipă teribilă.

Nu am putut descifra expresia de pe faţa ei. Avea un sentiment deplasat de milă maternă pentru mine? Sau avea altceva în minte?

După un moment, am decis că efectiv nu-mi pasă.

— Mulţumesc pentru sfat, doamnă, dar amândouă trebuie mai întâi să supravieţuim nenorocitului acesta de război.

Flacăra plutitoare s-a stins.

— Liber.

Am ieşit afară cât am putut eu de repede.

# # #

În următoarele zile am făcut tot ce am putut ca să o evit pe *Lieutenant* Markey. Nu era uşor, pentru că amândouă ne aflam într-un submarin de 100 m lungime cu un echipaj de 60 oameni. Şi nu pentru că nu aş fi respectat-o. Evident că nu era o oarecare în OP-20-G dacă a reuşit să fie teleportată în partea cealaltă a planetei. Dar atrăgea tot atât de mult

atenţia asupra mea, precum asupra ei, iar eu n-aveam nevoie să fiu băgată în seamă prea mult.

Din fericire, ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe Puntea de Comandă sau la postul de guvernare, făcând tot ce trebuia pentru a depista miticul *kraken*, iar eu am fost alocată compartimentului torpile. Căpitanul a hotărât că vom lansa un „peşte" de acolo odată ce vom fi fost gata să trezim bestia – apoi o vom şterge de acolo fugind ca mânaţi de toţi dracii.

Markey a adus la bord bolţuri magice cu care să înlocuiască detonatoarele magnetice de pe torpilele noastre Mark 14. Magneţii ar fi trebuit să provoace explozia torpilelor drept sub chila navei, provocând mai multe avarii decât în cazul unui impact lateral, într-un bord, dar blestemăţiile astea nu au funcţionat niciodată ca lumea. Instrucţiunile lui Markey erau să înlocuiască magneţii cu bolţuri-D, care trebuiau să ne facă „peştii" să detecteze monştri şi nu metalul.

Planul prevedea găsirea *kraken*ului, lansarea a două torpile asupra lui, şi retragerea imediată, înainte ca acesta să-şi dea seama ce se-ntâmplă prin jur. Poziţia raportată a *kraken*ului era destul de apropiată de nişte zone populate şi ar fi trebuit – trebuia! – să audă zgomotele din aceste oraşe şi să se îndrepte spre Japonia în loc să plece aiurea.

Munca la torpile m-a ţinut ocupată cea mai mare parte a timpului, dar întrebările lui Markey au continuat să mă preocupe. Ce voi face după sfârşitul războiului?

Poate că nu voi supravieţui. Poate că asta era varianta cea mai bună pentru toată lumea: dacă muream la datorie, iar familia mea n-ar fi aflat decât mai târziu ce i s-a întâmplat fiicei lor – că şi-a dat viaţa pentru patrie.

Poate că vor fi mândri de mine. Şi poate bătrâna SUA ar fi încetat să mai pună sub semnul întrebării loialitatea noastră.

De ceva vreme, nu mă mai gândisem la viitor – nu de când mă înrolasem. Întotdeauna m-a supărat să ştiu cât de limitate erau opţiunile mele, iar acum eram furioasă pe Markey pentru că mi-a reamintit, pentru că m-a determinat să-mi fac griji pentru lucruri pe care nu le puteam schimba. La acestea mă gândeam în acea zi, când COB ne-a scos pe Roesler şi pe mine din compartimentul torpile pentru o altă însărcinare specială.

# # #

— Suntem în imersiune în ape ostile, la mai puţin de 100 mile de ţărmul inamic, a spus căpitanul în timp ce mă urcam în compartimentul de guvernare. Nu putem ieşi la suprafaţă şi nu putem depăşi ca viteză nimic din ce pluteşte. Deci, dacă ceva nu merge cum trebuie, am dat-o-n bară.

Vorbea cu *Lieutenant* Markey. Roesler era deja ghemuit în spaţiul strâmt de lângă periscop. I-am dat codexul lui *Bowfin* pe care-l luasem din Puntea de Comandă, după

care m-am lipit şi eu într-un colţ lângă căpitan şi COB. Nu pricepeam de ce e nevoie să fim aici toţi cinci, dar n-aveam de gând să pun întrebări.

— Acesta va fi un tunel cu sens unic, spuse Markey. Nu e nici un pericol să fim detectaţi.

De fapt, arăta mai bine în pantaloni decât în fustă. M-am străduit din răsputeri să nu fiu invidioasă, dar nu am reuşit.

— De ce trebuie să facă Rosebud incantaţiile? a întrebat COB. Nu sunteţi dvs profesionista, *Lieutenant*?

— Marinarul Roesler face partea uşoară. Nu avem o ţintă la vedere, aşa că trebuie să mă ghidez după capătul îndepărtat al tunelului.

COB a priceput cu oarecare întârziere.

— Deci, noi vom fi globul lui de cristal?

Markey a oftat uitându-se la căpitan.

— Căpitane, putem pierde toată ziua discutând fineţurile ghicirii viitorului în globul de cristal, ori putem să ne facem treaba.

— Continuă, *Lieutenant*, a ordonat căpitanul.

Am evitat cât am putut contactul vizual cu Markey în timp ce-mi dicta coordonatele de pe hartă ca să le inscripţionez. Am introdus locaţia ţintei şi semnătura profetică a lui *Bowfin* într-o incantaţie, combinând tonuri şi modulaţii verbale din tabelele de referinţă din codex şi am verificat de trei ori fiecare secvenţă terminată. În principiu, scriptul pentru un tunel de prezicere era mai simplu decât unul pentru teleportare, dar nu voiam să fiu eu responsabilă dacă ceva nu mergea cum trebuie.

După câteva minute, Roesler şi Markey se ţineau de mâini, cu ochii închişi, în timp ce Roesler recita întreaga incantaţie.

Lângă mine, căpitanul a mormăit:

— Am să fiu fericit după ce vom fi terminat cu tot rahatul acesta de magie neagră.

— Da, *sir*, am răspuns.

Mi-a aruncat o privire ca şi cum abia atunci m-a observat.

— Familia ta are talent, marinare?

M-am gândit la bunica mea. Ea m-a introdus în ocult, strecurând unele instrucţiuni mistice în lecţiile mele săptămânale de limbă. Nu le-am spus niciodată părinţilor. Ei le-ar fi *dezaprobat*... elegant fie spus.

— După câte ştiu eu, nu, *sir*.

— Mulţumesc lui Doamne-Doamne, a intervenit COB de lângă mine. Dă-mi ştiinţă şi tehnică în fiecare zi a săptămânii. Nu am încredere în nimic ce nu pot demonta pentru a vedea cum funcţionează...

Roesler a început să ţipe. A fost ceva brusc, fără ca măcar să inspire, iar sunetul era inuman. Ţipa ca un animal prins în capcană. Am scăpat carnetul şi mi-am acoperit urechile cu ambele mâini.

— Să vină doctorul! a strigat Markey. Trebuie un tranchilizant!

Ţinea strâns la podea trupul lui Roesler intrat în convulsii.

— Hatcher! Ajută-mă să-l ţin!

Căpitanul s-a aplecat în josul scării şi a strigat ordonând să vină sanitarul. Au am sărit pe lângă el şi l-am înşfăcat de umeri pe Roesler. Avea ochii daţi pe spate. Încă mai ţipa lovind cu picioarele, deşi Markey îl ţinea strâns.

— Ce dracu l-a apucat? a întrebat COB.

— A făcut contactul! La naiba, COB, nu mi-ai spus că era un senzitiv.

— Şi eu de unde mama dracu' era să ştiu?

Mi s-a strâns stomacul. Nu pentru că aş fi fost îngrijorat pentru Roesler, ci pentru că mă temeam că dacă moare, Markey mi-ar ordona mie să-i fac incantaţiile.

— Continuaţi, amândoi! a spus căpitanul acoperind ţipetele.

Aş fi putut jura că Roesler n-a respirat de mai bine de un minut.

— Sanitarul vine imediat. Dar cum vom...

Ţipetele lui Roesler s-au oprit. Gura i s-a închis, apoi s-a deschis iar şi a spus un cuvânt care... nu era cuvânt.

Capul mi-a explodat de durere. Nu, *durere* nu e termenul potrivit care să o descrie. Nu era vorba doar de durere. Când non-cuvântul a pătruns în mintea mea, deodată nimic din lume u a mai părut a fi corect. Ce am văzut, ce am auzit ce am simţit – de la cina pe care încă o digeram şi până la însăşi gravitaţia – totul era greşit, iar trupul meu voia să se oprească.

L-am văzut pe căpitan căzând în genunchi şi apucându-se de balustradă. Pe piepţii vestonului i-a apărut o împroşcare întunecată. În spatele său, COB a vomitat pe peretele metalic al compartimentului. Markey stătea aplecată, cu sânge picurându-i din nas.

Buzele lui Roesler s-au întredeschis din nou. Iam pus mâinile peste falcă înainte de a apuca să scoată vreun sunet. Continua să se scuture şi singurul lucru la care mă puteam gândi era: îl voi ucide, dacă trebuie. Cum am să-l ucid? Care este cea mai rapidă metodă de a-l ucide?

— Biiine, a gâfâit Markey, presându-şi palmele peste ale mele.

Apoi şi-a întors capul şi a scuipat sânge negru.

— Fă-l să tacă până reuşim să-l sedăm.

— Ce mama dracu' se-ntâmplă? am întrebat.

— Informaţiile noastre sunt greşite. Ei nu sunt *kraken*.

O părticică din mine s-a bucurat pentru că ea a dat-o-n bară. Dar restul din mine era gata să-şi dea drumul în pantaloni. Apoi am procesat cuvintele lui Markey.

— Stai puţin... „*ei*"? – nevoia de a-mi goli intestinele s-a intensificat. Adică sunt mai mulţi?

# # #

Între timp, sanitarul l-a cloroformizat pe Roesler şi l-a legat în cuşeta din compartimentul lui Markey – ea a ordonat să i se pună căluş şi să fie izolat; nimeni nu a comentat. Eu am terminat de adunat echipamentul din compartimentul de navigaţie şi l-am dus de acolo. Căpitanul şi COB s-au schimbat în uniforme curate şi s-au adunat pe Puntea de Comandă. Discutau cu XO pe un ton coborât, iar eu am pus codexul deasupra consolei de control al armamentului, am închis seiful, şi i-am returnat cheia căpitanului.

Tocmai voiam să părăsesc Puntea când *Lieutenant* Markey a intrat, blocându-mi ieşirea. Faţa ei şi uniforma îi erau încă stropite cu sânge. Cea mai mare parte dintre ofiţeri şi marinari şi-au întors privirile de la ea. Eu m-am retras într-un colţ şi m-am făcut cât am putut eu de mică.

— Două noduri, căpitane, a şoptit cârmaciul.

Navigam în regim de „linişte pe navă" de când am făcut contactul cu monştrii.

— Foarte bine.

Şi se întoarse spre Markey.

— *Lieutenant*, ce-i vor face aceste torpile *kraken*ului?

— Am anulat misiunea, Căpitane.

Acesta s-a încruntat.

— Repetă!

— Nu trebuie să deranjăm aceste creaturi, a spus Markey, pe un ton coborât. Trebuie să plecăm imediat de aici.

— Eh, o vom face. Dar n-am făcut atât amar de drum până în bârlogul leului doar ca să aruncăm o privire. Trebuie să provocăm oarece distrugeri înainte de a ne retrage.

— Toate tuburile lanstorpile încărcate, Căpitane, a raportat ofiţerul armurier din spatele meu.

— Informaţiile au fost greşite, a spus Markey. Cei de acolo nu sunt *kraken*. Sunt *Creaturi Străvechi*. Două.

— Mai bătrâne decât ce? a fost curios XO.

— *Străvechi*, repetă Markey. Nu „bătrâne". *Creaturi Străvechi*.

Nu recunoşteam numele, dar „străvechi" se referea de obicei la ceva supranatural care a avut milenii la dispoziţie pentru a-şi dezvolta puterile. Iar aşa ceva era întotdeauna o veste rea.

— Denumirea asta nu spune prea multe, a comentat XO.

— Nu seamănă cu nici o altă formă de viaţă creată. Nu ştim cum să le numim, doar... *Creaturi*.

— Nu-mi pasă ce blestemăţie de monştri marini sunt, a izbucnit căpitanul. Vreau doar să ştim ce se va întâmpla când îi vom trezi. Mark 14 are o rază de acţiune de 9.000 m...

Markey s-a apropiat cu un pas şi s-a uitat în ochii căpitanului.

— Nu ştiu ce se va întâmpla dacă deranjăm aceste *Creaturi*. Dar va fi de o mie de ori mai rău decât ce i s-a întâmplat marinarului Roesler.

— Nu-mi pasă, atât timp cât li se va întâmpla japonezilor şi nu nouă. Deci, cât de departe trebuie să ne aflăm când lansăm *peştii*?

— Nu, a ripostat Markey cu voce fermă. *Creaturile Străvechi* nu sunt doar monştri. Sunt cei mai cumpliţi monştri care au existat vreodată. Sunt de neimaginat. Aţi văzut – aţi simţit ce a putut să ne facă doar un singur sunet din limbajul lor.

M-am cutremurat la gândul a ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu-l reduceam la tăcere pe Roesler. Sunetele şi simbolurile pe care le foloseam noi în magie nu erau omeneşti – erau străvechi, preistorice – şi nici măcar nu puteam înţelege cum acţionează cele mai multe dintre ele.

— Vechile culturi au divinizat *Creaturile Străvechi* ca pe nişte zeităţi – *Vechii Zei*, a continuat Markey. Înţelegeţi? Simpla vedere a unuia poate cauza nebunia. Dacă aceste două *Creaturi* se trezesc, ar putea însemna sfârşitul lumii.

XO a mârâit.

— Tocmai ai spus că nu ştii ce s-ar putea întâmpla. Acum afirmi că va fi un *Arma-futu-geddon*. Deci, ce va fi, *lieutenant*?

Markey a replicat fără a-şi desprinde privirea de la căpitan.

— Nu ştim exact cât de rău va fi. Dar nu sunt autorizată să-mi asum acest risc. Şi nici dvs, Căpitane.

— Atunci obţine autorizaţia, a ordonat căpitanul. Foloseşte o incantaţie pentru comunicaţii ca să-ţi contactezi superiorii.

— Nu pot. Suntem la adâncime prea mare. Prea multă apă, prea mult metal.

Atinse o ţeavă aflată deasupra capului. Ambele aceste substanţe restricţionau raza de acţiune a oricărei incantaţii. Pentru mine era destul de greu să-mi menţin puterile ce-mi asigurau deghizamentul în acest tub metalic; nu era nici o cale ca ea să-şi trimită mesajul prin o sută de metri de apă de mare.

— 8.500 m, Căpitane, a raportat navigatorul.

— 8.500, *aye*, a repetat căpitanul. Armurier, inundaţi tuburile lanstorpile.

— *Aye*, *sir*, tuburile inundate, a raportat acesta.

Stomacul mi s-a strâns, dar nu de frică. Mi-a trebuit o clipă ca să înţeleg că, de fapt, eram agitată. Voiam ca torpilele să fie lansate.

— Căpitane, a insistat Markey, cu pumnii strânşi.

Doar nu avea de gând să-l pocnească pe căpitan?!

— Ascultaţi-mă, vă rog!

— *Master Chief*, caută ultimele noastre ordine şi adu-le aici.

— *Aye*, *sir*.

COB a plecat imediat.

— *Lieutenant*, peste şapte minute ne vom afla în afara razei de acţiune şi nu vom mai putea lansa alte torpile.

Căpitanul vorbea încet, dar ferm.

— Deci vom studia amândoi ordinele ca să vedem exact ce mama dracu' suntem autorizaţi să facem.

— Ascultaţi-mă, Căpitane, i s-a adresat Markey cu un calm forţat. Nu puteţi face asta. Nu puteţi dezlănţui aceste creaturi asupra lumii.

De ce nu? mă gândeam eu. Japonezii au pornit războiul împotriva noastră. Aşa, le-am putea întoarce „favorul".

— Tuburile pupa inundate, a raportat ofiţerul armurier.

— Deschideţi trapele exterioare.

— Deschidem trapele exterioare, *aye*.

Da. La toţi dracii, DA! Chiar voiam să lansăm *peştii*. Voiam ca monştrii să se trezească şi să-i distrugă pe inamicii noştri. Şi ce dacă am fi prinşi între două focuri? Era război. Un mic submarin pentru o distrugerea de nedescris a ţărmurilor lor... era un preţ echitabil.

Iar dacă voi muri, nu va mai trebui să-mi fac griji în legătură cu întoarcerea acasă. Niciodată nu-mi voi mai bate capul cum să mă integrez, cu sau fără deghizament.

Marea m-ar fi primit, iar mării nu-i păsa de rasa mea, de sex, sau culoarea pielii.

COB s-a întors pe Puntea de Comandă.

— Ordinele noastre, Căpitane.

Acesta a luat dosarul cu hârtii.

— Mulţumesc, *Master Chief*.

— 8.800 m, Căpitane.

— Foarte bine.

Căpitanul a deschis dosarul. A citit pagina o dată, de două ori, de trei ori. Oare de câte ori o va mai citi? M-am uitat la ceasul de deasupra consolei de control al armamentului. În mai puţin de două minute vom fi în afara razei de acţiune a torpilelor. Dar dacă căpitanul se hotărăşte să anuleze misiunea?

Nu. M-am hotărât. Dacă Căpitanul Channing avea de gând să stea doar acolo cu degetu-n cur, dacă Markey n-avea sânge în instalaţie ca să-şi respecte propriile sale ordine, atunci am s-o fac eu.

Ofiţerul armurier aflat la datorie era *Lieutenant* Goldman. Nu-l cunoşteam prea bine, dar, mai demult, i-am făcut o farsă în sala de mese, făcându-l să creadă că a luat ultima prăjitură. De fapt, a luat un bol cu salată de varză, iar delicioasa prăjitură mi-a rămas mie.

Dacă l-am vrăjit o dată, o puteam face din nou.

M-am dat mai aproape de consola armamentului, strecurându-mă printre ceilalţi marinari şi consolele lor. Pentru treaba asta trebuia să mă aflu aproape. Mi-am strâns pumnul stâng pentru a-mi putea concentra energiile. Deghizarea mea putea să dispară pentru o secundă atunci când făceam noua vrajă, dar, oricum, nimeni nu se uita la mine.

Căpitanul a ridicat privirea de pe dosarul cu ordine.

— Căpitane? a întrebat încet Markey.

Acesta i-a dat dosarul.

— Armamentul, închideţi trapele exterioare şi încetaţi.

Asta era ceea ce, de fapt, a spus. Ceea ce a auzit Goldman, tare şi clar, a fost: „*Lansaţi torpilele*!"

# # #

Nu ştiu cât a durat să se liniştească agitaţia de pe Puntea de Comandă. Imediat ce *peştii* noştri au ţâşnit prin trapele de la pupa, căpitanul a ordonat plasarea sub arest a lui Goldman, iar COB şi XO l-au reţinut. Eu i-am urmat afară de pe Puntea de Comandă, sperând să mă fofilez departe de haos, însă Markey m-a înşfăcat şi m-a tras înapoi în cabina sa. Nu m-am aşteptat să fie atât de puternică.

— De ce? m-a întrebat după ce a încuiat uşa. De ce ai făcut-o, Hatcher?

— Ce am făcut, doamnă?

— Este greşeala mea. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la tine, nu la căpitan.

Era ceva în tonul cu care a spus-o...

— Fir-ar să fie! Tu! Tu ai pus o vrajă pe căpitan!

— Tu vorbeşti, pisoiaş! spuse Markey.

— Nu ai respectat propriile tale ordine!

Ochii ei m-au fulgerat.

— N-ai de unde să ştii care sunt ordinele mele, marinare! Nu puteam risca să-l las pe căpitan să ia de unul singur decizia corectă.

— Mda, nici eu n-am putut.

Markey m-a fixat cu privirea.

— Ştii de ce am vrut să opresc torpilele. De ce ai ţinut cu tot dinadinsul să le vezi lansate?

— Aşa cum spunea căpitanul, doamnă. Am venit aici ca să le facem zile fripte japonezilor. Nu e corect să ne retragem fără nici o acţiune împotriva lor.

— Nu. mai mult de atât.

Markey m-a studiat câteva clipe.

— Care e numele tău real?

— Carl Hatcher.

— Nu. Numele tău adevărat. Cel cu care te-ai născut. Cel din registrul nu ştiu cărui lagăr în care au fost reţinuţi americanii de origine japoneză şi din care ai evadat.

Brusc, m-am simţit nesigură.

— Şti... ştiaţi?

— Am trecut peste deghizarea ta când ţi-am dat agrafa. De aceea ţi-am pus toate acele întrebări. Îţi poţi deghiza înfăţişarea, dar nu şi emoţiile. A trebuit să mă asigur că nu eşti o spioană.

Mi-am încleştat dinţii. Deci, nu a avut deloc intenţia să mă ajute. Voia doar să mă ţină aproape în caz că mă dovedeam a fi un inamic.

— Numele meu de familie este Hachiya. Sunt cetăţean american, născută în America şi sunt loială ţării mele.

— Nu-ţi pun la îndoială loialitatea! Mă îngrijorează modul tău de a gândi! Chiar preferi să mori mai degrabă aici, sub o identitate falsă, în loc să înfrunţi viaţa ca fiind tu însăţi?

Un vuiet nepământesc m-a salvat de la a răspunde. Întreaga navă s-a scuturat şi mi-am imaginat că întreg oceanul se cutremura.

— Cred că s-au trezit, am spus.

— Nici nu ştii ce-ai făcut. Nu contează cât de mult îi urăşti, japonezii nu merită ceea ce li se va întâmpla când aceste *Creaturi* vor ajunge la ţărm.

— Războiul este Iadul, doamnă.

— Nu ştii nimic despre Iad, fetiţo.

# # #

Căpitanul Channing l-a ridicat la suprafaţă pe *Bowfin* imediat ce am ajuns în apele internaţionale. Informaţiile oficiale despre ce se întâmpla în Japonia erau trunchiate, dar Markey – sau mai bine zis, Roesler – era pe *fir direct* cu sursa primară. Ea putea să se conecteze cu marinarul catatonic – aşa cum o mai făcuse în timpul previziunii – şi raporta ceea ce vedea prin ochii monştrilor. Doamna acesta continua să mă înspăimânte.

Creaturile erau pe pământ mai rapide decât se presupusese. Ambele ieşiseră la suprafaţă pe ţărmul vestic al Insulei Kyushu şi s-au îndreptat către cele mai apropiate centre populate, provocând pagube masive doar cu trupul lor – rapoartele erau diferite, indicând înălţimi cuprinse între 15 şi 70 m, cu gheare, aripi, tentacule, sau un fel de combinaţii între acestea.

Dar ceea ce era mai rău emana din ele, pentru că oamenii aparent înnebuniţi de simpla prezenţă a *Creaturilor* se năpusteau unii împotriva celorlalţi. Simpla ucidere era cea mai mică dintre atrocităţile pe care Markey a raportat că le-a văzut şi pe care mi-a ordonat să le notez cu toate amănuntele înfiorătoare.

A avut dreptate. Nimeni nu merita aşa ceva, nici chiar japonezii. Nu i-aş fi dorit această soartă nici măcar lui Hitler însuşi.

Dar am refuzat să mă învinovăţesc pentru aceasta.

Nu eu am creat aceşti monştri. Erau mai vechi decât umanitatea. Mai devreme sau mai târziu, cineva sau ceva i-ar fi trezit. Şi indiferent de ce a spus Markey despre inhibiţiile lor culturale, ştiam că în cele din urmă ar fi dezlănţuit toate armele din arsenalul lor şi fiecare fel de magie pe care ar fi putut să o folosească împotriva Aliaţilor. La fel cum făceam şi noi tot ce puteam pentru a-i înfrânge.

Era inevitabil. Acesta era un război, unul total, mondial. Era *ei* sau *noi*, iar eu aş fi ales întotdeauna *noi*. ţara mea; bina sau rău.

Fiecare naţiune angrenată în acest conflict a comis lucruri teribile. Fiecare persoană a făcut câte ceva ce ar fi fost de neimaginat înainte de război. Eu evadând de la Manzanar[3], deghizată în bărbat şi înrolată în afurisita de Navy? Asta însemna nebunie 300%. Dar eu am făcut totul în numele victoriei. A trebuit să o fac. Nu am putut rămâne în acel lagăr mai mult de un ceas. Am refuzat să rămân în continuare o victimă. Simţeam nevoia să ripostez. A trebuit să o fac.

Fapta mea nu a oprit coşmarurile, dar această convingere mi-a dat un punct de sprijin. Şi aveam nevoie de el atunci când Marley îmi dicta detaliile neîndurătoare ale fiecărei scene hidoase, primitive şi revoltătoare la care asista prin ochii lui Roesler. Am făcut tot ce puteam să-i scriu cuvintele fără să mă gândesc la înţelesul lor, repetându-mi în minte sloganuri care să blocheze înţelegerea.

Acesta e un război. Ucide sau eşti ucis. Mai bine ei decât noi. A trebuit să o fac. A trebuit să o fac.

Până la urmă, OP-29-G a avut dreptate. *Creaturile Străvechi* nu păreau a intenţiona să părăsească prea curând Japonia. Misiune îndeplinită.

Markey le-a acordat numele de cod *Alpha* şi *Bravo*. Japonezii şi-au evacuat oraşele de pe coastă şi şi-au monopolizat artileria grea. Zile întregi au bombardat ambele *Creaturi*. *Bravo* nici nu s-a sinchisit, rămânând pe loc, dar forţele terestre au reuşit să o facă pe *Alpha* să se întoarcă în ocean. După mai puţin de 24 h, *Alpha* a ieşit din ape la capătul sud-vestic al Insulei Honshu şi a înaintat în interiorul teritoriului. Într-un târziu, Armata a IIa a japonezilor au înconjurat-o pe *Alpha*, împiedicând-o să mai plece.

Dar, să opreşti *Creaturile* era una; să le ucizi părea a fi imposibil. Mitraliere, tunuri, chiar şi explozivii extrem de puternici păreau doar să le irite. Conform cercetătorilor de la OP-20-G, *Alpha* şi *Bravo* erau nemuritoare; existau cu milioane de ani înainte ca omenirea să evolueze, iar noi trebuiam să inventăm arme cu totul noi dacă chiar voiam să le distrugem.

În viitorul apropiat, oraşele Nagasaki şi Hiroshima vor rămâne izolate, în carantină.

# # #

Markey m-a convocat în cabina ei în ziua când a plecat de pe *Bowfin*. Era din nou echipată în uniforma standard pentru femei, probabil pentru a nu zbârli *penele* de alamă când ajungea la DC. Ochii îi erau mai întunecaţi şi mai inexpresivi ca niciodată.

---

[3] Manzanar – cea mai mare şi mai cunoscută tabără/lagăr de concentrare din cele zece înfiinţate în SUA în timpul WW II, unde au fost internaţi 110.000 americani de etnie japoneză între decembrie 1942 şi 1945.

— Mă teleportez peste câteva minute, a spus, arătând spre cercul de jos pe care-l inscripţionase ea însăşi.

În interiorul pentagramei, pe podea, se afla un teanc gros de dosare.

— Tu trebuie să ştergi inscripţiile după ce plec.

— Da, doamnă.

Păşi pe lângă mine şi închise uşa.

— Vreau să ştii că nu am să te dau de gol.

— Ăă..., mulţumesc, doamnă.

— *Lieutenant* Goldman va ajunge în faţa unei curţi marţiale. Asta nu se poate evita. Dar voi depune mărturie despre comportamentul său, voi informa juriul că mintea sa a fost afectată – un efect secundar al apropierii lui *Bowfin* de *Alpha* şi *Bravo*. Nimeni nu va putea obiecta, deci va fi în regulă cu el.

— Asta e bine, am îngăimat, neştiind ce altceva să spun.

— Dar tu, Hatcher, va trebui să trăieşti cu ceea ce ai făcut. Deghizează-te cum doreşti, fugi de acasă, ascunde-te în adâncul oceanului, dar nu vei putea scăpa niciodată de ceea ce eşti cu adevărat, domnişoară Hachiya. Ţine minte asta.

— Nu sunt o laşă, i-am răspuns, dar nu eram sigură dacă şi credeam asta.

— Nu, nu eşti. Asta apreciez la tine cel mai mult.

Nu am răspuns. După un moment, ceasul de la mâna lui Markey a scos un sunet. Ea a păşit în interiorul pentagramei, a ridicat dosarele şi m-a întrebat:

— Te bucuri să-ţi faci datoria pe această navă, marinare?

Am ridicat din sprâncene.

— E o întrebare retorică, doamnă? Sunt captivă într-un tub metalic împreună cu 60 bărbaţi care nu se spală cu zilele şi fumează tot timpul ca furnalele imediat după ce se trezesc.

— În acest caz, pot să-ţi dau un sfat?

Eram sigură că n-o să-mi placă ceea ce urma.

— Nu vă pot opri să vorbiţi, doamnă.

— Poate că ar fi timpul să te gândeşti la o poziţie în Navy aflată mai departe de câmpul de combat. Acest război nu înseamnă numai luptă directă. Preşedintele a ordonat înfiinţarea unei noi agenţii sub acoperire: *Office of Strategic Services*[4]. OSS ar avea nevoie de oameni ca tine.

Am simţit cum mi se înroşesc obrajii şi urechile.

— Îmi oferiţi o slujbă, doamnă? Sau mă şantajaţi doar?

Ceasul lui Markey a sunat iarăşi. Eu am făcut un pas înapoi, în timp ce ea a terminat incantaţia pentru teleportare. Apoi m-a privit, a zâmbit, şi a dispărut într-un fulger de lumină. După o clipă, că ultimile ei vorbe au fost în engleză:

— Ne vom revedea, marinar Hatcher.

---

[4] Office of Strategic Services - a fost Agenţia de Informaţii a SUA în timpul WW II şi predecesoarea modernei CIA.

SFÂRŞIT